

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 26/12
Люксембург, 15 март 2012 г.

Решение по дело C-162/10
Phonographic Performance (Ireland) Limited/Ирландия, Attorney General

Хотелиерите, които излъчват звукозаписи в стаите на хотела си, трябва да заплатят справедливо възнаграждение на продуцентите

*Държавите членки не могат да освободят тези хотелиери от задължението да
заплатят такова възнаграждение*

Правото на Съюза¹ задължава държавите членки да предвидят в законодателствата си право на продуцентите на звукозаписи, публикувани с търговска цел, на еднократно справедливо възнаграждение, което ползвателят на тези звукозаписи заплаща при излъчване или какъвто и да е вид публично съобщаване. Такова възнаграждение обаче не се дължи в случай на „лично ползване“.

Phonographic Performance (Ireland) Limited („PPL“) е дружество за колективно управление на авторски права, което осъществява представителство във връзка с правата върху звукозаписи или фонограми в Ирландия, които имат продуцентите на звукозаписи.

PPL предявява иск пред High Court (Commercial Division, Ирландия) срещу Ирландската държава, за да се постанови, че тази държава нарушава правото на Съюза, тъй като националната правна уредба освобождава хотелиерите от задължението да заплатят справедливо възнаграждение за използването на звукозаписи в хотелските стаи в Ирландия. PPL също така иска да му бъде изплатено обезщетение за вредите, настъпили вследствие на това нарушение. При тези обстоятелства ирландската юрисдикция отправя няколко въпроса до Съда.

В постановеното днес решение Съдът най-напред проверява дали хотелиер, който поставя в стаите на своите клиенти радио- и/или телевизионни приемници, до които подава излъчван сигнал, е „ползвател“, който извършва „публично съобщаване“ на излъчван звукозапис по смисъла на правото на Съюза.

Във връзка с това Съдът напомня, че вече е постановил, че понятието „публично съобщаване“ предполага индивидуализирана преценка и че при тази преценка трябва да се отчитат няколко допълнителни критерии, които не са самостоятелни и са взаимозависими².

Сред въпросните критерии на първо място е неоспоримата роля на **ползвателя**. Всъщност този ползвател извършва публично съобщаване, когато, бидейки напълно наясно с последиците от своите действия, предоставя на клиентите си достъп до излъчвано предаване, което съдържа закриляното произведение. На второ място Съдът уточнява някои елементи, характерни за **понятието „публика“**. В това отношение „публиката“ трябва да се състои от **неопределен брой потенциални адресати** и от **доста голям брой лица**.

¹ Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, [сродни на] авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 376, стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14), влязла в сила на 16 януари 2007 г. Тази директива кодифицира и отменя Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120).

² Решение от 15 март 2012 г. по дело Società Consortile Fonografici (SCF)/Marco Del Corso, [C-135/10](#), вж. и [Прессъобщение № 25/12](#).

На трето място Съдът постановява, че **доходоносният характер на публичното съобщаване** също е релевантен критерий. Така изложеното трябва да се разбира в смисъл, че публиката, сред която се извършва посоченото съобщаване, от една страна, е целево търсена от ползвателя, и от друга, е възприемчива по един или друг начин по отношение на съобщаването от ползвателя, а не е случайно „привлечена“.

В случая тези критерии са изпълнени. Следователно **ролята на хотелиера**, който поставя в стаите на хотела си радио- и/или телевизионни приемници, **е неоспорима**, доколкото звукозаписите могат да достигнат до клиентите на хотела само ако хотелиерът съзнателно предприеме съответните действия. На следващо място, що се отнася до клиентите на хотела, те са **неопределен брой потенциални адресати**, доколкото достъпът на тези клиенти до услугите на посочения хотел по принцип е следствие от самостоятелно направения от всеки от тях избор и е ограничен само от капацитета за настаняване във въпросния хотел. По отношение на броя на потенциалните адресати Съдът вече е постановил, че клиентите на всеки хотел са **доста голям брой лица**, поради което трябва да се разглеждат като публика³. На последно място, излъчването от хотелиера на звукозаписи **има доходоносен характер**. Всъщност с действията на лицето, което стопанисва хотел, насочени към предоставяне на достъп на клиентите му до излъчването произведение, се извършва допълнителна услуга, която има значение за престижа на хотела, а оттам и за цената на стаите. В допълнение, така е възможно да бъдат привлечени още клиенти, заинтересовани от тази допълнителна услуга.

Следователно този хотелиер е „ползвател“, който извършва „публично съобщаване“ на излъчван звукозапис по смисъла на правото на Съюза.

Поради това въпросният хотелиер е **длъжен да заплати справедливо възнаграждение** за възпроизвеждането на излъчван звукозапис, **в допълнение към възнаграждението, заплащано от радиотелевизионния оператор**. Всъщност когато хотелиер публично съобщава звукозапис, излъчван в стаите на неговите клиенти, той използва самостоятелно този звукозапис и го изпраща на публика, отделна от и допълнителна спрямо публиката, визирана с първоначалното съобщаване. В допълнение, той извлича от това излъчване икономическа полза, отделна от ползата, получена от радиотелевизионния оператор или от продуцента на звукозаписи.

Съдът също така постановява, че хотелиер, който поставя в стаите на своите клиенти не радио- и/или телевизионни приемници, а друго устройство и звукозаписи върху материален носител или в дигитална форма, които могат да се възпроизведат или слушат с помощта на устройството, е „ползвател“, който извършва „публично съобщаване“ на звукозапис по смисъла на правото на Съюза. Следователно той е длъжен да заплати справедливо възнаграждение за излъчването на посочените звукозаписи.

На следващо място, според Съда въпреки че правото на Съюза ограничава правото на справедливо възнаграждение в случай на „лично ползване“, то **не допуска държавите членки да освободят хотелиера, който извършва „публично съобщаване“ на звукозапис, от задължението да заплати такова възнаграждение.**

Във връзка с това Съдът уточнява, че за да се определи дали хотелиерът може да се позовава на ограничението, изведено от „личното използване“, значение има не дали клиентите на хотела използват произведението за лични нужди, а дали самият хотелиер го използва за лични нужди. „Личното (частното) използване“ на закриляно произведение, публично съобщено от неговия ползвател, обаче съдържа вътрешно противоречие, доколкото „публиката“ по дефиниция „не е частна“.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор.

³ Решение от 7 декември 2006 г. по дело SGAE, [C-306/05](#), вж. и [Прессъобщение №95/06](#).

Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106